

Til § 45.

I lønnings- og pensionslovens § 28 er der hjemmel til at yde en tjenestemand, der af helbredshensyn eller af anden ham utilregnelig årsag overgår til lavere lønnet stilling, et personligt tillæg til hel eller delvis dækning af lønvedgangen. Bestemmelsen indeholder ikke regler om, hvorvidt en tjenestemand under visse betingelser er pligtig at overtage en lavere lønnet stilling, eller om sådan overtagelse kun kan ske efter ansøgning. Ved beregning af det personlige tillæg tages der udgangspunkt i de regler, som lønnings- og pensionslovens § 27 indeholder om lønmæssig indplacering ved nedrykning, således at kun det herefter manglende beløb kan dækkes helt eller delvis.

Der vil efter kommissionens opfattelse fortsat være behov for en bestemmelse om personligt tillæg ved nedrykning, og når denne sker af tjenestemanden utilregnelige årsager, bør der ydes fuld dækning for løntabet ved overgangen, således som det efter de for kommissionen foreliggende oplysninger også er sket i praksis.

Kommissionen finder endvidere, at en tjenestemand bør have pligt til mod økonomisk skadesløsholdelse at overtage en anden stilling, når han som følge af ændringer i hans forhold ikke længere er egnet til at varetage den hidtidige stilling. I overensstemmelse hermed er der i lovudkastets § 12 optaget en bestemmelse, der giver hjemmel for en sådan overflytning inden eller uden for tjenestemandens hidtidige ansættelsesområde.

Bestemmelsen om personlige tillæg i udkastets § 45, stk. 1, vil herefter omfatte såvel de i udkastets § 12 omhandlede pligtige nedrykninger som nedrykninger af utilregnelige årsager, der sker efter ansøgning.

Beregningen af personlige tillæg må som hidtil foregå på grundlag af den konstaterede lønvedgang. Da tjenestemandenes lønninger og stillingernes lønmæssige placering fremtidig foreslås fastsat ved aftale, og regler om tillæggelse af lønanciennitet ligeledes vil høre under aftaleområdet, jfr. udkastets §§ 35-37, må de personlige tillæg herefter beregnes på grundlag af de aftalte lønninger og indgåede aftaler om tillæggelse af lønanciennitet ved overgang mellem stillinger.

Regler om bortfald af personlige tillæg er nu fastsat i lønnings- og pensionslovens § 29, stk. 2, i hvilket der både er taget stilling til personlige tillæg, der er ydet efter § 28 og personlige tillæg med anden hjemmel. Da sådanne andre tillæg fremtidig må bero på aftale, såvel med hensyn til regler for at opnå dem som i relation til aftrapning og bortfald, er det kun anset for nødvendigt at optage en bestem-

melse i lovudkastets § 45, stk. 2, for så vidt angår lovhjemlede personlige tillæg efter udkastets § 45, stk. 1, hvorefter sådanne tillæg bortfalder ved overgang til højere løntrin.

Til § 46.

Kommissionen har ladet foretage en opgørelse over de i perioden oktober 1965—april 1967 i henhold til lønnings- og pensionslovens § 33 ydede lønningsforskuud for at konstatere, hvilke behov der fortrinsvis gøres gældende ved indgivelse af ansøgning om lønningsforskuud. Det har herved vist sig, at forskud i forbindelse med opnåelse af bolig udgør mere end 80 pct. af samtlige sager. Af de resterende sager angår et betydeligt antal ansøgninger om forskud til vedligeholdelse eller forbedring af tidligere erhvervede boliger.

Boligformål under ét er således nu det helt dominerende område for lønforskuudssager, medens økonomiske vanskeligheder som følge af sygdom, dødsfald og afslutning af børns uddannelse m. v., der oprindeligt regnedes for de vigtigste transsager, nu kun indtager en meget tilbagetrukket plads.

Denne udvikling er naturlig på baggrund af tjenestemandenes stigende realløn og samfundets forbedrede sociale trykordsordninger, og man kunne overveje, om adgangen til forskud bør opretholdes. Til støtte for en ophævelse kunne anføres, at hjælp fra staten som arbejdsgiver til opnåelse af anden bolig fortrinsvis bør ydes i forbindelse med ændring af tjenestested og derfor passende kunne indpasses i de aftaler om flyttegodtgørelse, som efter udkastet skal indgås mellem ministeren for statens lønnings- og pensionsvæsen og centralorganisationerne. Behov for økonomisk støtte til tjenestemandens erhvervelse af passende bolig i tilfælde, der opstår af andre grunde end ved ændring af tjenestested, burde efter tilsvarende synspunkter dækkes efter de regler, som gælder for befolkningen i øvrigt.

Repræsentanter for såvel administrationen som organisationerne har dog gjort gældende, at åbenbare trangtilfælde fremdeles kan opstå også af de grunde, som ligger inden for lønnings- og pensionslovens oprindelige forudsætninger, og at staten må være interesseret i, at tjenestemænd i nød, som ikke opfylder de vedtægtsmæssige betingelser for lån i tjenestemandenes låneforeninger, har mulighed for en betryggende og kontrolleret sanering af deres økonomiske forhold i stedet for at risikere udnyttelse fra private långiveres side.

Under hensyn hertil vil det efter kommissionens opfattelse være urigtigt at ophæve lovhjemmelen for ydelse af lønforskuud, men det bør understreges,